

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en Alderdomsforsørgelses-kasse for Ubemidlede.

Lovforslaget findes i Tillæg A.

Lovforslagetfattes under Forhandling.

**Bøffen:** Jeg kan i Et og Alt henholde mig til de Udtalelser, der faldt i Gaar, og til hele den dertil knyttede Diskussion, idet jeg foreslaar Thinget at slutte Behandlingen af det foreliggende Lovforslag ved Vedtagelsen af følgende Forslag til Overgang til Dagsordenen:

„Med Henvisning til den af Folkethinget den 19de November d. A. vedtagne Udtalelse gaar Thinget over til Dagsordenen“.

**Formanden** (Berg): Den Sag, hvorom Forhandlingerne herefter dreje sig, er altsaa den foreslaaede Paastand om Overgang til Dagsordenen.

**Conseilspræsidenten** (Estrup): Efter det Held, den ærede Forslagsstiller havde i Gaar med at faae aflivet det lille uskyldige Lovforslag om Fastsættelse af Kontorholds-godtgjørelse til Ummændene, kan det jo ikke overraske Nogen, at det ærede Medlem i Dag har fortsat med at foreslaa den foreliggende Sag behandlet paa samme Maade, og det saa meget mindre, som jo muligvis Behandlingen af dette Forslag kunde komme til at borttage den Illusion, som Enkelte dog maaske nære endnu, at det store, mægtige Parti, som den ærede Forslagsstiller hører til, er stærkt, ikke blot ved Talstyrken, men ogsaa ved indbyrdes Enighed. Muligvis kunde endogsaa Behandlingen af dette Forslag og andre, der følge efter, og som sandsynligvis skulle beredes samme Skjæbne, komme til — forsaavidt Behandlingen bliver saglig, bliver ført uden Hensyn til Andet end selve Sagen — at føre et afgjørende Bevis for, hvor usand Dagsordenens Paastand er, at overhovedet Forhandling med den nuværende Regjering er ørkesløs. Jeg tillader mig at antage, at Hensynet til ikke gennem Forhandling at røbe den indre Svaghed er i alt Fald medbestemmende for Forslaget om at afvise Forhandling. Den officielt angivne Grund til at negte Forhandling, at man derigennem venter at kunne sætte sin Magtfordring igennem, forekommer mig i det Mindste at være noget søgt. Det forekommer mig, at man dog ikke

ret vel kunde nære den Illusion, at blot denne Skiftende Form skulde have nogen virkelig Indflydelse paa Regjeringens Stilling lige over for Magtfordringen fra den ærede Oppositions Side. Om Forslagene blive studte til Side ved at henlægges i et Begravelsesudvalg, eller om enhver Forhandling af dem bliver negtet igjennem en motiveret Dagsorden, er jo dog i Virkeligheden kun forskjellige Former for Et og det Samme. Jeg benægter selvfølgelig ikke den ærede Oppositions store Styrke ved at kunne forhindre mange nyttige og nødvendige Foranstaltninger i at blive trufulde; men ved Siden deraf tillader jeg mig at formene, at denne talstærke Opposition lider af en stor indre Svaghed, som gjør det umuligt for den som Opposition og ogsaa vilde gjøre det umuligt for den, hvis den indskrænkede sig til at være den nuværende Regjeringss Opposition, at gjenneføre noget Nyttigt og Nødvendigt for Samfundet. Altsaa, Magten til det Onde erkjender jeg, at den ærede Opposition har; men Magten til det Gode kan jeg desværre ikke se, at den ærede Opposition er i Besiddelse af. — Under Forhandlingerne i Gaar fremkom der fra et æret Medlems Side en Ytring om, at Regjeringen, eller maaske det var kun mig alene, var lige glad, enten Forhandlingerne om Sagerne fremmedes eller ikke fremmedes. Jeg tror ikke, at jeg har givet det ærede Medlem nogen virkelig Anledning til at fremkomme med en saadan Sigelse. Ganste vist var det i Gaar foreliggende Forslag af en saa ringe Betydning, at det ikke kunde volde nogen stor Sorg, om dets Afgjørelse blev udjat til et kommende Aar, men saaledes forholder det sig ingenlunde med alle de Sager, der have været forelagte i de foregaaende Samlinger, og som atter foreligge i denne Samling til Behandling af det høie Thing, og jeg tror, at jeg hverken i Gaar eller nogensinde har givet Anledning til den Formodning, at det skulde være mig ligegyldigt, ja, at jeg skulde være lige glad, om disse Sager bleve fremmede eller ikke. Blandt de Sager, jeg vilde sætte ganste særdeles stor Pris paa, og hvis Skylden til Side har voldet mig virkelig Sorg og Betyrning, staar selvfølgelig i første Række det, som bør gøres, men hidtil har været forsømt, for at sikkre, saa vidt vore Kræfter række, selve Landets og Statens Eksistens, men næst efter dette anser jeg ikke nogen Opgave for at være vigtigere end den gennem en fornuftig Lovgivning at gjøre, hvad man formaar til, at Fædrelandet kan blive et lykkeligt Hjem for alle dets Borgere. Jeg skjønner ikke rettere, end at den Tid er forbi — den ligger ikke saa langt tilbage —